

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р4 у 6/2026
20.07.2026. године
Београд

Врховни суд, председник суда Мирољуб Томић, у предмету предлагача АА из ..., ..., ул. ..., чији је пуномоћник Владимир Бошковић, ул. ..., ламела ..., стан бр. ..., ...-..., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о приговору предлагача ради убрзавања поступка у предмету Врховног суда Узп 337/2025, након спроведеног испитног поступка, донео је 20.07.2026. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ приговор предлагача АА из ... ради убрзавања поступка у предмету Врховног суда Узп 337/2025, као неоснован.

ОДБИЈА СЕ се захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач је, преко пуномоћника, дана 18.06.2026. године поднео приговор ради убрзавања поступка у предмету Врховног суда Узп 337/2025, у коме је навео да је 12.11.2025. године поднео овом суду захтев за преиспитивање судске одлуке, а да предмет још увек није решен. Из наведених разлога, предложио је да председник Врховног суда усвоји приговор, утврди да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у наведеном предмету и наложи поступајућем судији процесне радње ради убрзања поступка. Трошкове за састав приговора од стране адвоката је тражио и определио.

Одлучујући о приговору предлагача на основу одредаба чл. 7, 9, и 10. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/15 и 92/23), Врховни суд је утврдио да је приговор неоснован.

Из извештаја судије известиоца утврђено је да је захтев за преиспитивање судске одлуке примљен у Врховном суду 12.11.2025. године и да је заведен под пословним бројем Узп 337/2025. Захтевом од 04.11.2025. године тражени су од Управног суда списи предмета Уђу 5049/24, по ком захтеву је Управни суд поступио 18.11.2025. године и доставио тражене списе. Потом је захтевом од 20.11.2025. године тражено од Владе Републике Србије, Канцеларије за Косово и Метохију, да достави одговор на поднет захтев за преиспитивање судске одлуке, по ком је поступљено 29.12.2025. године. Судија извештац је у свом изјашњењу поводом поднетог приговора навео да предмет спора није хитне природе и да не

захтева прекоредно одлучивање, да је рад Специјализованог већа за управну материју отежан дуже од 6 месеци, јер само један судија поступа у овој материји, те да ће предмет бити решен до краја новембра месеца 2026. године.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, бр. 98/06) прописано је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Према члану 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Имајући у виду наведене одредбе у контексту утврђених чињеница, Врховни суд је закључио да предлагачу није повређено право на суђење у разумном року, те да је његов приговор неоснован.

Ово стога што је Врховни суд од подношења захтев за преиспитивање судске одлуке активно предузимао радње у циљу остваривања процесних услова за одлучивање, тако што је по пријему захтева, дана 04.11.2025. године тражио од Управног суда списе предмета Уђу 5049/24, а потом је 20.11.2025. године тражио од Владе Републике Србије, Канцеларије за Косово и Метохију, да достави одговор на поднет захтев за преиспитивање судске одлуке. Имајући наведено у виду, трајање поступка у овој фази не може се приписати у кривицу суда, нити се може сматрати да је од подношења захтева до подношења приговора, односно у периоду од седам месеци, протекао непримерено дуг временски период који би довео до повреде права странке на суђење у разумном року.

Врховни суд је ценио наводе приговора којима се указује на дуго трајање управног спора, па је нашао да ови наводи не могу утицати на доношење другачије одлуке у овом предмету. У овом конкретном случају предмет управног спора није хитан, при чему се мора имати у виду и одредба члана 177. став 1. Судског пословника („Службени гласник РС“ бр. 110/09 ... 18/22), према којој су судије дужне да предмете решавају по редоследу њиховог пријема у суд.

Како се основано може очекивати да ће предмет бити окончан у кратком року, будући да је судија известилац у свом изјашњењу навео да се ће бити решен до краја новембра месеца 2026. године, као и све остале разлоге наведене у овом образложењу, Врховни суд је, на основу одредбе члана 10. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је у ставу другом изреке одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка на основу члана 30. став 2. ЗВП сходном применом члана 153.

став 1. ЗПП, јер предлагач није успео у поступку заштите права на суђење у разумном року.

**Председник Врховног суда
Мирољуб Томић с.р.**

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења предлагач има
право жалбе Врховном суду у року од 8
дана од дана пријема овог решења

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић